

Владенъ така въ себе си, Никола не забеляза какъ краятъ на деня почна да догаря и да изпълня стаята съ тъмно синкавъ здрачъ. Лекъ акациевъ полъхъ, подгоненъ отъ невидимитѣ криле на вечерника, дръзко повдигна листъ хартия отъ масата и подразни ноздритѣ. Като да бѣше влѣзълъ нѣкой. Никола изправи снага, облегна се здраво на стола и, готовъ да си почине въ кратъкъ отдохъ, вдѣхна дълбоко и отпрати безцеленъ погледъ къмъ тапетитѣ на стената. Но ето, минаха минута, две, петъ, а Никола не откъсваше погледъ отъ стената. Нѣкой оттамъ го бѣше приковалъ, гледаше го нѣжно, изпитателно, съ дълбока умоляваща любовъ. Нѣкой като да му говорѣше.

Лицето на Никола се проясни въ нѣщо неземно. Чертитѣ му се изопнаха и за мигъ му се стори, че той не е цѣлостенъ свой, а частъ, голѣма частъ отъ него принадлежи нѣкому, на този, който сега така упоително го гледаше изподъ стъклената рамка на стената. А тамъ на стената, въ рамка отъ позлатенъ гипсъ бѣше портретътъ на баща му, хубавиятъ му татко, облѣченъ въ старата си красива униформа: мундиръ, еполети и ладунка...

Защо именно сега погледитѣ на баща и синъ се срѣзнаха единъ съ другъ? Дали днесъ не бѣше нѣкаква годишнина или пѣкъ присѣт-